

ΤΟ ΕΑΡ.

Παρήλθαν τὰ δεινά μας, ἀνάτανεν ἡ φύσις·
 Ὁ τύραννος ὁ γέρον, ἰδοὺ ἐκθρονισμένος·
 Ἴδτε τον πῶς φέγγει μακρὰν ἐξωρισμένος·
 Ἴδοὺ κ' οἱ ὀπαδοὶ του ἐξήριστοι ἐπίσης.

Τὸ χέρι τὸ βαρὺ του μὲς ἐδίλιε' ἐπωδῶνας,
 Κ' ἐκράτει πλακαυμένον τὸ ἤμισυ τῆς σφαίρας·
 Τὸ ὄρεπανον τοῦ Κρόνου κατέστρεψε τὸ πέρας,
 Καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸ Ἔαρ προβαίνει χαρμωσύνως.

Ἐσκήρτηεν ὁ κόσμος εὐδὴς ἀπὸ ἐρήνης·
 Μὲ τ' ἀπλητας πρασίνας τὴν ἐδάκος ἐστρώθη·
 Τῆς φύσεως τὸ σκήπτρον εἰς χεῖρας του ἐδόθη,
 Κ' ἐφ' ἔρπεν ἐνδιόξως σαπφείρον στερφνι.

Αἱ αἰῶ' αἱ ζωηροὶ τὴν κόμην του χαδεύουν·
 Πλησίον του βυθίζον τὸ κιλλος, ἡ νεότης·
 Παρέπονται κατ' ἴπιν ἡ τέρλις, ἡ φαιδρότης,
 Καὶ τρυφερῶν Ἐρώτων χοροὶ τὸ συνοδεύουν.

Ἀκτῖνες ἀναβρῶν ἀπὸ τὰ βλέμματά του·
 Ἡ λίμπις ἡ γλυκεῖά του τοὺς πάγους ἀναλύει·
 Ἡ ὄψις του τὸν ζῆρον, τὰ νέρη διαλύει·
 Ἄνθοῦν αἱ πεδιῶδες ὑπὸ τὰ βήματά του.

Τὸ ἴον τὸ σεμνὸν προκύπτει εὐσχηλῶνος·
 Ὁ κρῖνος τὴν ὠραίαν ἐγείρει κεραλὴν του·
 Ἐνδύεται τὸ βῆρον τὴν ἐκλαμπρον στολήν του,
 Καὶ στέρετ' ὁμοφῆρως μονάρχης τοῦ λειμῶνος.

Ἐσπέκοντο τὰ δένδρα ξηρὰ καὶ μαγαμμένα·
 Τὰ γύμωνσεν ὁ γέρον, καὶ ἄφητε τὰ ξύλα·
 Ἐγέμισαν δὲ τώρα μὲ ἄνθη καὶ μὲ φύλλα,
 Καὶ θάλλουν χαριέντως ὡς νόμφαι στολισμένα.

Ἴδοὺ τὸ χελιδόνι καὶ πάλιν ἐπιστρέφει
 Ἄπὸ τὴν κινδυνώδη μακρὰν ὁδοπορίαν,
 Κ' ἐνῶ τὴν τραγικὴν του μὲς λέγει ἱστορίαν,
 Περιπετῶν ἀτάκτως, τὰ νεογνά του τρέφει.

Ὁ φύλτης τῶν δασῶν μας μὲ τοὺς τερπνοὺς του ἤχους
 Μᾶς θάλλγει, μᾶς ἠδύνει, καὶ μᾶς ἐνθουσιάζει·
 Μὲ τάνους πολυστρίφους τὸ Ἔαρ ἐκδειάζει,
 Καὶ ἔρωτας μνήσει καὶ πόθους ἐνδομύχους.

Ὁ γεωργὸς τὸν σπῆρον ἐξάγει τὸν κρυμμένον·
 Τῆς γῆς μὲ προθυμίαν τὸ στήθος ἀνασκάπτει·
 Τὸν ἀληθῆ του πλοῦτον ἐκεῖ ἐγκαταθάπτει,
 Κ' ἐλπίζει νὰ τὸν λάσῃ πολλαπλασιασμένον.

Τὰ ποίμνια λευκαίνουν παντοῦ τὴν πεδιάδα·
 Γεμίζον ἀπὸ γάλα τῆς μανδρας τὰ δοχεῖα·
 Ἀνατῆδ' ὁ γίδι μὲ σχήματα γελῶσα,
 Καὶ τὸ ἀπλοῦν ἀρνακι βυζᾶνει τὴν ἀμνάδα.

Παντοῦ ἐπιπολάζει συμμάθεια γλυκεῖα·
 Συγγχόντ' αἱ ὑπάξεις, αἱ φύσις οἰκισοῦνται·
 Ἐνόνονται τὰ πάντα, τὰ πάντ' ἀνανεοῦνται·
 Καὶ αὕτη εἶν' ἡ πρώτη του ἔτους ἡλικία.

I. ΡΙΖΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑ.— Ὁ Πετράρχης, Ἴταλὸς ποιητὴς περιβοητος, ἀκμάσας πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν καὶ πλέκινα, ἐκέρδησε τὴν ἐμπιστοσύνην ἃ εὐνοίαν τοῦ Καρδινάλιου Κολωνα, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον ἔμενε, διὰ τῆς εἰλικρινείας ἃ ἀκριβεστάτης φιλαληθείας του. Εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ εὐγενοῦς τούτου συνέβη ποτὲ μάχη σφοδρά, ἣτις κατήντησεν, ὥστε νὰ προστρέξωσιν οἱ μαχόμενοι καὶ εἰς ὄπλα· ὁ Καρδινάλιος ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν βίαν τοῦ πράγματός· διὰ νὰ ἐμπορέσῃ δὲ νὰ κάμῃ ἀπόφασιν δικαίαν, συνήθροισεν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ, ἃ τοὺς ἠνάγκασε νὰ ὑποχρεωθῶσι, δι' ὄρκου ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου σεμνοτάτου, νὰ δηλοποιήσωσιν ὄλην τὴν ἀλήθειαν. Πασέας, χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὑπεβλήθη εἰς τοῦτο· ἔως καὶ αὐτὸς ὁ Λούνης Ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς τοῦ Καρδινάλιου. Ἐλαρουσιάσθη, τέλος, καὶ ὁ Πετράρχης νὰ λάβῃ τὸν ὄρκον· ἀλλ' ὁ Καρδινάλιος ἐκλείσε τὸ βιβλίον, καὶ εἶπεν, “ Ὅσον δι' ἐσὲ, Πετράρχα, ὁ λόγος σου ἀρκεῖ.”

ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΟΝ εἶναι, —λέγει ὁ Δόξδος Βάκων, —καὶ ἀναντιῶρήτως ἀποδεδειγμένον ἐκ πείρας, ὅτι ὀλίγα μὲν φυσικαὶ γνώσεις κλίνουν τὸν νοῦν εἰς ἀθείαν· πολλὰ δὲ φέρουν αὐτὸν πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν θρησκείαν.

ΟΛΙΓΟΝ ἐμπιστεύου τὸν ὅστις ἐπαινεῖ ὄλους, ὀλιγώτερον τὸν ὅστις μέμφεται ὄλους, καὶ ὀλιγώτατον τὸν ὅστις ἀδιαφορεῖ περὶ ὄλων.

ΕΚΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.—

Πρῶτον θαυμασμοῦ ἀντικείμενον εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον τὸ Λονδῖνον εἶναι ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἐκτασις. Περιπατῶν εἰς τὰς βῆμας, φαντάζεταί τις ἑαυτὸν εἰς εὐρύχωρον κόσμον οἰκῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔξοδος ἂν ὑπάρχει. Καὶ ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς μητροπόλεως ἂν ἐκινουσέ τις, τόσον διάστημα ἤθελεν ἔχειν νὰ περάσῃ, πρὶν φθάσῃ, καθ' ὅποιονδὴ ποτε διεθύνσιν εἰς τὰ ἔξω μέρη, ὥστε νὰ μείνῃ παντάπασι ἐκπέπληγμένος· ἀλλὰ πόσον ὑπερβολικὸν καταντᾷ τὸ δάμνος αὐτοῦ, ἐὰν ζητήσῃ νὰ διασῇ τὴν πόλιν ὀλόκληρον κατὰ μήκος! Τὸν εὐδύτατον ὄρμον ἐὰν λάσῃ, χρεῖα νὰ κάμῃ ὀκτῶ μιλίων ὀδοπορίαν· ὀκτῶ δὲ μίλια νὰ προπατήσῃ τις εἰς τὰς πληθούσας ὄδους τοῦ Λονδίνου, ὅπου κατὰ στιγμήν ἐμποδίζεται, καὶ ἀδιακόπως σπρώχνεται ἔνθεν κλεῖσθην, εἶναι ὄχι μικρὸν πεζοδρομικὸν κατόρθωμα. Ἄλλὰ τὸ Λονδῖνον ὄν εἶναι μόνον κατὰ μήκος τόπος εὐμεγέθης· ἔχει καὶ πλάτος ἀνάλογον. Τὸ πλάτος αὐτοῦ εἰς τινα μέρη ὑπερβαίνει πέντε μίλια· κατὰ μέσον δ' ὄρον εἶναι ὀλίγον τι κάτω τῶν τεσσαρῶν μιλίων. Ἡ περιφέρειά του, εἰς τὸ 1830, ἐλογίζετο τριάκοντα μιλίων. Τὴν σήμερον δὲ, λογαριάζοντες καὶ τὰς ἐκτοσε γενομένας εἰς τὰ προάστεια προσθήκας, ἐμποροῦμεν νὰ τὴν στοχαζώμεθα τριάκοντα πέντε μιλίων. Εἰς ἐνορίας διαιρεῖται 153. Αἱ βῆμαι, στενωποὶ, δίοδοι, αὐλαὶ, κτλ., συμποσοῦνται εἰς περίπου 10,000· καὶ καυχᾶται δὲ εἰς πλεόν παρ' ὄδοῦκοντα πλατείας. Τὸν ἀριθμὸν τῶν οἰκῶν, ὅσαι περιέχονται εἰς τὸ Λονδῖνον, ὄν γνωρίζει τις ἀκριβῶς· ἀλλὰ κατὰ τὸν μετριάτατον λογαριασμὸν ὑπερβαίνει 250,000. Ὁ δὲ πληθυσμὸς εἶναι τώρα τοῦλάχιστον 1,600,000.